

wystawionymi przez osoby fizyczne i zespoły rolników indywidualnych, będące posiadaczami rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych w bankach spółdzielczych.

2. Do przyjmowania zapłaty czekami są obowiązane również placówki handlowe i usługowe państwowych jednostek organizacyjnych i jednostek spółdzielczych nie wymienionych w ust. 1, wytypowane przez terenowe organy administracji państwowej, zgodnie z ogólnymi zasadami ustalonymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług.

3. Posiadacze rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych mogą regulować czekami z tych rachunków należności z tytułu zobowiązania pieniężnego wsi oraz inne zobowiązania, do których mają zastosowanie przepisy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 2. 1. Czek może być wystawiony tylko na określoną osobę fizyczną lub prawną.

2. Dolna granica czeku wynosi 100 zł.

3. Czek jest ważny 10 dni od daty wystawienia, nie wliczając w to dnia wystawienia.

§ 3. 1. Czek powinien być wypełniony piórem lub długopisem albo pismem maszynowym, a podpisany przez wystawcę piórem lub długopisem. Jeżeli wystawcą czeku jest zespół rolników indywidualnych, czek podpisuje pełnomocnik zespołu. Kwota czeku podana cyfrowo powinna być zgodna z kwotą podaną słownie, a nazwa miesiąca określająca datę wystawienia czeku powinna być napisana słownie.

2. Jeżeli czek jest wystawiony na kwotę przekraczającą 10.000 zł, a gdy wystawcą czeku jest zespół rolników indywidualnych — na kwotę przekraczającą 50.000 zł, i jest realizowany w jednostce przyjmującej zapłatę czekami, mającej siedzibę poza województwem, na którego terenie ma siedzibę bank spółdzielczy prowadzący rachunek wystawcy, to czek powinien ponadto zawierać stwierdzenie tego banku, że kwota czeku ma pokrycie na rachunku wystawcy.

3. Stwierdzenie, o którym mowa w ust. 2, może być zamieszczone na czeku niezpełnionym w chwili wystawienia; w tym wypadku stwierdzenie takie jest ważne przez 30 dni.

4. Czek nie może być wystawiony na kwotę wyższą od ceny zakupionego towaru, świadczonej usługi lub regulowanej należności.

5. Czek nie powinien zawierać poprawek lub skreśleń.

§ 4. 1. Przyjmujący zapłatę czekiem obowiązany jest sprawdzić, czy czek spełnia warunki określone w § 2 i 3

i potwierdzić dokonanie tych czynności na odwrocie czeku swoim podpisem i odciskiem stempla firmowego.

2. Przyjmujący zapłatę czekiem wystawionym na kwotę przekraczającą 3.000 zł jest obowiązany ponadto wpisać na odwrocie czeku serię i numer dowodu osobistego osoby przedstawiającej czek do realizacji lub dokonać adnotacji, że osoba ta jest mu osobiście znana.

3. W razie wątpliwości co do tożsamości osoby przedstawiającej do realizacji czek wystawiony na kwotę nie przekraczającą 3.000 zł przyjmujący zapłatę czekiem może żądać od niej okazania dowodu osobistego.

§ 5. Bank spółdzielczy prowadzący rachunek wystawcy czeku ponosi odpowiedzialność wobec jednostek przyjmujących zapłatę czekami za pokrycie czeków przyjętych przez te jednostki z zachowaniem obowiązujących przepisów.

§ 6. 1. Jednostka przyjmująca zapłatę czekiem obowiązana jest otrzymany czek przekazać niezwłocznie do oddziału banku prowadzącego jej rachunek główny (bieżący).

2. Tryb rozliczeń między bankiem prowadzącym rachunek jednostki przyjmującej zapłatę czekami a bankiem spółdzielczym z tytułu przyjętych czeków ustali Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Prezesem Banku Gospodarki Żywnościowej.

§ 7. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej dokonujące zakupu produktów rolnych od osób fizycznych lub zespołów rolników indywidualnych, mających w bankach spółdzielczych rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe lub inne rachunki, są obowiązane na ich żądanie przekazywać na te rachunki należności za sprzedane produkty.

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej udzielające zamówień na dostawy, roboty i usługi rzemieślnikom mającym w bankach spółdzielczych rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe lub inne rachunki obowiązane są na żądanie rzemieślników przekazywać na te rachunki należności za wykonane dostawy, roboty i usługi.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 maja 1974 r. w sprawie stosowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej formy bezgotówkowej w rozliczeniach z osobami fizycznymi, będącymi posiadaczami rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych w spółdzielniach oszczędnościowo-pożyczkowych (Dz. U. Nr 22, poz. 134).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 listopada 1975 r.

w sprawie właściwości terenowych organów administracji państwowej w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 26 ust. 2 i art. 35 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy udzielaniu ulg w spłacie i umarzaniu:

- 1) zobowiązań podatkowych należnych od jednostek gospodarki nie uspołecznionej i ludności,
- 2) zobowiązania pieniężnego określonego w art. 1 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288),

3) należności scalonych określonych w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu nieruchomości rolnych na własność Państwa za zaległe należności (Dz. U. z 1969 r. Nr 17, poz. 130),

4) podatków obrotowego i dochodowego należnych od organizacji politycznych, społecznych i zawodowych, z wyjątkiem podatku scalonego przypadającego od jednostek zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek Rolniczych,

5) podatków od wynagrodzeń, od nieruchomości, od nabycia praw majątkowych oraz opłaty skarbowej należnych od jednostek gospodarki uspołecznionej

— zwanych dalej należnościami.

§ 2. Naczelnicy gmin i naczelnicy miast są uprawnieni do:

- 1) odraczania i rozkładania na raty należności bez ograniczenia kwoty i okresu spłaty,
- 2) umarzania należności, jeżeli łączna kwota wszystkich zaległych należności nie przekracza 50.000 zł; łączna kwota należności umorzonych zobowiązanemu w ciągu roku nie może przekroczyć 50.000 zł.

§ 3. 1. Prezydenci miast oraz naczelnicy dzielnic są uprawnieni do:

- 1) odraczania i rozkładania na raty należności bez ograniczenia kwoty i okresu spłaty,
- 2) umarzania należności, jeżeli łączna zaległa kwota wszystkich zaległych należności nie przekracza 100.000 zł; łączna kwota należności umorzonych zobowiązanemu w ciągu roku nie może przekraczać 100.000 zł.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przysługują również naczelnikom miast stanowiących powiaty przed dniem 1 czerwca 1975 r., wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1975 r. w sprawie określenia zadań i uprawnień należących do powiatowych rad narodowych i naczelników powiatów, które przejmują wojewódzkie rady narodowe i wojewodowie (Dz. U. Nr 17, poz. 94).

§ 4. Wojewodowie są uprawnieni do umarzania należności bez ograniczenia kwoty.

§ 5. Jeżeli terenowy organ administracji państwowej

stopnia podstawowego w toku rozpatrywania skierowanej do niego sprawy stwierdzi, że umorzenie należności przekracza jego uprawnienia określone w § 2 lub 3, przekazuje sprawę wraz z opinią terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 6. Przed wydaniem decyzji w sprawie umorzenia należności określonych w § 1 pkt 4 i 5 terenowy organ administracji państwowej zasięga opinii banku finansującego działalność danej organizacji lub jednostki.

§ 7. 1. Umorzenie zaległych należności pociąga za sobą umorzenie dodatku (odsetek) za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych w odpowiednim stosunku.

2. Przepisy § 2 i 3 stosuje się odpowiednio, gdy umorzenie dotyczy samego dodatku (odsetek) za zwłokę.

§ 8. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) wojewodach — należy przez to rozumieć również Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, Prezydenta Miasta Krakowa i Prezydenta Miasta Łodzi,
- 2) naczelnikach gmin — należy przez to rozumieć również naczelników miast i gmin.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 lipca 1974 r. w sprawie właściwości terenowych organów administracji państwowej w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania niektórych zobowiązań podatkowych (Dz. U. Nr 26, poz. 155).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

203

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 listopada 1975 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce.

Na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 20 czerwca 1963 r. w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce (Dz. U. Nr 31, poz. 177) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 5 ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nazwę i adres zlecającego wykonanie lotu, rodzaj i cel lotu, określenie grupy i liczby pasażerów, rodzaje i ilości ładunku, wysokość i podstawę obliczenia opłat przewozowych — jeżeli wniosek dotyczy lądowania handlowego w Polsce”;

2) dodaje się § 5a w następującym brzmieniu:

„§ 5a. Zgłoszenie lotu specjalnego niehandlowego kieruje się bezpośrednio do organu ruchu lotniczego na 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego, nie później jednak niż do godz. 10⁰⁰ GTM w dniu poprzedzającym lot; w zgłoszeniu lotu skierowanym w terminie krótszym niż 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego należy podać przyczyny opóźnienia.”;

3) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Wniosek o zezwolenie na lot specjalny handlowy kieruje się do Ministra Komunikacji co najmniej na 14 dni przed planowanym startem statku powietrznego, jeżeli zachodzą warunki wymienione w § 4 ust. 2.

2. W wypadkach innych niż wymienione w § 4 ust. 2 wniosek kieruje się do Ministra Spraw Zagranicznych w terminie co najmniej na 30 dni przed planowanym startem statku powietrznego; wniosek powinien być wraz z opinią przekazany niezwłocznie Ministrowi Komunikacji.

3. Wniosek zgłoszony w terminie krótszym niż ustalony w ust. 1 lub 2 może być uwzględniony tylko w wyjątkowym, uzasadnionym wypadku.

4. Zezwolenie na specjalny lot handlowy może być udzielone, jeżeli:

- 1) przewóz nie może być wykonany regularnymi liniami lotniczymi łączącymi Polskę z krajem, z którego ma być wykonany lot,
- 2) państwo przewoźnika lotniczego ubiegającego się o zezwolenie stosuje do polskiego przewoźnika zasadę wzajemności w tym zakresie,
- 3) opłaty za przewóz pasażerów i ładunku są zgodne z taryfami międzynarodowymi, a w razie braku takich taryf — są uzasadnione ekonomicznie,
- 4) port lotniczy lądowania w Polsce zapewni właściwą obsługę statku powietrznego, pasażerów i ładunków,
- 5) interes publiczny nie stoi na przeszkodzie udzieleniu zezwolenia.”;

4) w § 8 wyrazy „w § 6 ust. 4” zastępuje się wyrazami „w § 5a”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1975 r.

Minister Komunikacji: *M. Zajfryd*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.